

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: Y. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Tunis, naposledy hlášen v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Helénská č. p. 1799/4, PSČ 120 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. OAM-2292/DS-PR-P14-2015, E. č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba se z a m í t á .
- II.** Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 10. 2015, č. j. OAM-2292/DS-PR-P14-2015, ve věci mezinárodní ochrany, kterým byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) označena jako nepřípustná s odůvodněním, že odpovědným státem za posouzení jeho žádosti má být stát Italská republika, a řízení bylo zastaveno dle ust. § 25 písm. i) téhož zákona.

Žalobce v žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Dle jeho tvrzení nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť toto řízení ani nemohlo být zahájeno. V souladu s ust. § 10

odst. 1 zákona o azylu se totiž řízení o udělení mezinárodní ochrany zahajuje podáním žádosti na předepsaném tiskopise, jíž je oprávněn podat cizinec, jenž učinil prohlášení, z něhož je zřejmé, že hodlá v České republice hledat ochranu před pronásledováním nebo před hrozbou vážnou újmu. V daném případě však žalobce žádný z těchto procesních úkonů neučinil, především pak neprojevil svůj úmysl získat v České republice mezinárodní ochranu. Žalobce míní skutečně v České republice zůstat, a to z důvodu svého vztahu s družkou E. S. a jejich dosud nenarozeným dítětem, avšak vůči správním orgánům neprojevil žádný úmysl požádat o poskytnutí mezinárodní ochrany. Za této situace tudíž nemohlo být řízení o ochraně ani zahájeno, natož v něm rozhodováno. Správní orgán proto vydáním napadeného rozhodnutí své pravomoci porušil ve smyslu ust. § 2 odst. 2 správního řádu. Žalobce nadto shora uvedenou žádost o udělení mezinárodní ochrany ani nemohl podat, neboť to u osob zajištěných za účelem předání vylučuje díkce ust. § 3a zákona o azylu ve spojení s ust. § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce dále namítal, že žalovaný se v řízení o mezinárodní ochraně dopustil podstatných porušení správního řádu (zejména ust. § 3 a 50 odst. 2 a 3) a dále Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, tzv. Dublinského nařízení (zejména článku 4 a 5), když v rozporu s těmito předpisy žalovaného nevyrozuměl o zahájení řízení, spolehlivě nezjistil stav věci a žalovaného nepoučil o jeho právech. Žalobce rovněž namítnul, že v rozporu s čl. 5 Dublinského nařízení žalovaný neprovedl s žalobcem tzv. osobní pohovor. Od tohoto pohovoru přitom lze upustit jen v taxativně stanovených případech, avšak i tehdy musí správní orgán žadateli poskytnout možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o jeho přemístění. To však žalovaný neučinil, v důsledku čehož došlo k podstatnému porušení procesních práv žalobce. Žalovaný se taktéž ve svém rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že žalobce podal žádost o povolení pobytu dle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců, neboť má v České republice družku, se kterou čeká narození potomka. Přemístěním do jiného státu by proto nepochybně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Na základě veškerých shora uvedených skutečností žalovaný navrhnul, aby soud posuzované rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. OAM-2292/DS-PR-P14-2015 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uplatněných žalobcem. Dle jeho názoru nebyl žalobce postupem žalovaného v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Žalovaný byl dne 17. 9. 2015 zadržen při nelegálním pobytu v České republice a na základě rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 17. 9. 2015, č. j. KRPA-378340-18/Čj-2015-000022 byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem, Jezové. Po porovnání otisků jeho prstů v souladu s Nařízením Rady (ES) č. 2725/2000 bylo zjištěno, že žalovaný požádal o mezinárodní ochranu v Italské republice a Spolkové republice Německo, a proto došlo k jeho přemístění do Italské republiky. Následně dne 23. 9. 2015 se žalovaný na základě informace od Policie České republiky dozvěděl, že žalobce opětovně přicestoval na území České republiky, protože dle svých slov mu v Italské republice, kde požádal o azyl, tento udělen nebyl. Důvodem jeho návratu byla i skutečnost, že jeho přítelkyně E. S. (v žalobě uvedeno jako S.), s níž na území České republiky žil, je těhotná. Žalovaný proto požádal Italskou republiku o přijetí žalobce zpět na její území, kde by mělo dojít i k posouzení jím

podané žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, a Italská republika s tímto postupem žalovaného projevila souhlas. Dle názoru žalovaného tudíž v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, jež by určilo příslušnost České republiky k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a řízení o ní v souladu s ust. § 10 a písm. b) zákona o azylu ve spojení s ust. § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Na základě toho se žalovaný nedomnívá, že by jím vydané rozhodnutí bylo nezákonné či že by jím byl žalobce zkrácen na svých právech, a proto navrhnul zamítnutí žaloby.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu své nesouhlasy s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Již výše bylo zmíněno, že žalobou napadeným rozhodnutím byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu označena jako nepřipustná s odůvodněním, že odpovědným státem za posouzení jeho žádosti má být stát Italská republika, a řízení bylo zastaveno dle ust. § 25 písm. i) téhož zákona.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalobce v předmětné věci neopodstatněně namítal, že nebyly splněny podmínky pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu v návaznosti na ust. § 10a písm. b) téhož zákona, neboť v České republice nepodal žádost o mezinárodní ochranu, a proto nemohlo být zahájeno samotné řízení o mezinárodní ochraně. Je sice pravdou, že žalobce na území České republiky nepodal žádost o mezinárodní ochranu, nicméně pro daný případ je podstatné, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal v Itálii (21. 8. 2013) a posléze i v Německu (17. 10. 2013), přičemž právě Itálie, jakožto první členský stát, v němž byla žádost o mezinárodní ochranu podána, byla dle čl. 3 Dublinského

nařízení příslušná k dokončení posouzení jeho žádosti. Tyto skutečnosti prokazatelně vyplývají z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, a to konkrétně na základě provedené lustrace otisků prstů žalobce v databázi EURODAC. Žalobce se mylí, pokud zastává názor, že zákon o azylu nepočítá s tím, že by se žádostí o mezinárodní ochranu rozuměly žádosti podané v jiných členských státech EU. Dikce ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, jak byla soudem přestřena shora, je jednoznačná, přičemž z ní výslovně vyplývá, že zákon o azylu počítá s tím, že se žádostí o mezinárodní ochranu rozumějí i žádosti podané v jiných členských státech EU.

Z obsahu správního spisu dále vyplynulo, že žalovaný požádal dne 7. 10. 2015 Itálii o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na jejím území, to vše ve smyslu Dublinského nařízení. Dne 20. 10. 2015 obdržel žalovaný informaci, že Itálie uznala svoji příslušnost k posouzení dotyčné žádosti a souhlasí s přijetím žalobce na své území. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v Itálii. Itálie je přitom členem EU, její státní moc dodržuje právní předpisy a lidská práva. Je považována za bezpečnou zemi původu v rámci států EU, což dokládá fakt, že v Itálii žádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků ročně nemající obavy z tamního azylového systému. Ani žalobci tak nehrozí v Itálii nelidské či ponižující zacházení a nemá opodstatněné důvody k obavám z návratu do Itálie.

Za výše nastíněného skutkového stavu tak žalovaný legitimně uzavřel, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla podána v Itálii, je ve vztahu k České republice nepřípustná dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona s tím, že příslušným státem k posouzení dané žádosti je Itálie.

S ohledem na výrok žalobou napadeného rozhodnutí, tj. konstatace nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k České republice a zastavení řízení o ní, soud vyhodnotil jako neopodstatněné rovněž námitky žalobce o tom, že došlo k porušení ust. § 3, § 50 odst. 2, odst. 3, odst. 4 správního řádu, čl. 4 a čl. 5 Dublinského nařízení, když údajně nebyl vůbec vyrozuměn o zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z obsahu správního spisu navíc vyplývá, že 17. 9. 2015, tj. poté, co byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu na území České republiky, byl se žalobcem uskutečněn pohovor, v rámci něhož mu byla dána možnost se vyjádřit ke svým osobním a rodinným poměrům. Zároveň dne 17. 9. 2015 byl žalobce prostřednictvím rozhodnutí o jeho zajištění a rozhodnutí o povinnosti opustit Českou republiku srozuměn s tím, že se s ním povede řízení podle Dublinského nařízení o jeho předání do Itálie, kde je evidován jako žadatel o mezinárodní ochranu.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a relevantní právní úpravy obsažené v zákoně o azylu a Dublinském nařízení. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. prosince 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová